

Ladies Hairdresser

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος*

Αλεξανδρινός ήταν. Δε θυμόταν ποια χρονιά ήρθε στην Αυστραλία. Είχε πατήσει τα 80 από καιρό.

Ένας ευγενικός, βαρβίκος, μελαχρινός, λαϊκός παππούς ήταν, που δήλωνε με περηφάνια: «Σχολείο δεν τελείωσα, μιλώ όμως 5 γλώσσες! Ελληνικά, Αραβικά, Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά».

Ladies hairdresser, κομμωτής κυριών σε μεγάλα ξενοδοχεία του Καΐρου, έλεγε πως ήταν.

Μπαστούνι δεν κρατούσε, έστω κι αν «σέρνονταν».

Καυχιόταν πως στα νιάτα του είχε κερδίσει διαγωνισμούς κομμωτικής στη Ρώμη, στο Παρίσι, στο Λονδίνο. «Κέρδιζα τόσο συχνά αυτούς τους διαγωνισμούς, που στο τέλος μου απαγόρευσαν να συμμετέχω», επαναλάμβανε ξανά και ξανά, χαμηλότονα.

Ευγενικός ήταν. Μια μέρα όμως, όταν από σεβασμό τον αποκάλεσα κυρ Γιάννη, έγινε θηρίο. «Ένας είναι ο κύριος, ο Θεός! Μην με ξαναπείς κυρ Γιάννη», είπε.

«Στα νιάτα μου έπαιζα τα χαρτάκια μου, τα αλογατάκια μου (ιππόδρομο), τα σκυλάκια του, τα αγαπώ

πολύ τα σκυλάκια μου, τώρα στοιχηματίζω μόνο 20 δολάρια την εβδομάδα», έλεγε. Έτσι εξηγούνταν γιατί μέχρι τη μέρα που του επέτρεπαν να οδηγεί, ο κυρ Γιάννης ήταν συνδρομητής της μεγάλης λαϊκής εφημερίδας του Μέρντοξ στη Μελβούρνη Herald-Sun, που δημοσιεύει τον καλύτερο ημερήσιο τετρασέλιδο οδηγό ιπποδρομιών, κυνοδρομιών και άλλων τυχερών παιχνιδιών.

Η κυρά Λίλα η γυναίκα του, είχε κι αυτή τα θέματά της. Περπατούσε με μπαστούνι και κάθε τόσο του υπενθύμιζε πως στην Αυστραλία ήρθαν το 1956.

“It makes sense! Όταν πήρε την εξουσία στην Αίγυπτο ο Νάσερ”, έλεγα εγώ από μέσα μου.

«Τώρα πια, όταν έρχεται η ώρα να πάρει τα φάρμακά του μπερδεύεται», μας είπε σήμερα η κυρά Λίλα και

συνέχισε. «Διαβάζεις βιβλίο Κώστα, έ; Μπράβο σου». «Ποίηση, Μιχάλη Κατσαρό διαβάζω κυρά Λίλα», απάντησα εγώ.

Βλέποντας να φεύγουν σήμερα τα δυο τους, μετά τη συνάντησή με το σπεσιαλίστα, έτσι λεν οι μετανάστες στην Αυστραλία τους γιατρούς με ειδικότητα, βλέποντάς τους να περπατούν και να συζητούν αργά, κουνιστά, απροστάτευτα, κάτι ψαρόβαρκες όταν πιάνουν τα μπουρνίνα θυμήθηκα...

Ήταν όμως και που έμαθα πως τώρα πια, μπερδεύει και η κυρά Λίλα τις μέρες και τις ώρες που πρέπει να παίρνει τα χάπια του ο κυρ Γιάννης...

*Ο Κώστας Καραμάρκος είναι δημοσιογράφος και ζει στη Μελβούρνη

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Προς τον εκδότη της εφημερίδας ο Κόσμος κύριον Σπύρο Χαραλάμπους

Κύριε Χαραλάμπους: Σκοπός της επιστολής μου προς τον Κόσμο, την αξιότιμη εφημερίδα σας, είναι να γίνει μια φιλική συζήτηση με τον κύριο Γιώργο Μιχελακάκη.

Κύριε Μιχελακάκη: Αναγνωρίζω και διαβάζω με πολύ ενδιαφέρον τα άρθρα σας και ειδικά τα τελευταία για τους μετανάστες.

Θα σταθώ στους μετανάστες της πρώτης γενιάς μια και εγώ ανήκω σε αυτούς. Είναι πολλά που συμφωνώ μαζί σας αλλά και για πολλά αντιλέγω, και εξηγώ:

Όπως και εσείς αναγνωρίζετε, η πλειοψηφία των μεταναστών της πρώτης γενιάς είναι αντίθετη, δεν είναι προσκολλημένη με την αρχαιότητα και επίκεντρο το Βυζάντιο.

Ήρθαν εδώ από ανάγκη επιβίωσης, ήρθαν για να σωθούν από τα δεινά του τόπου ή από πολιτικά δεδομένα της εκάστοτε εποχής. Το να πούμε όμως ότι έμειναν όπως ήρθαν σε ένα ρόλο σ' ένα ρόλο φτωχού προσκυνητή δεν ταιριάζει στους περισσότερους.

Θα αρχίσω λοιπόν με την αληθινή καταβολή και την συγκόλληση στην εκκλησία. Θέλω να

πιστεύω ότι οι πιο «ανεξάρτητοι» χριστιανοί είναι οι ορθόδοξοι Έλληνες. Αναρωτιέμαι λοιπόν ποιος είναι ο λόγος που όπου κι αν βρεθούνε έκτιζαν και κτίζουν εκκλησίες ακόμα και σήμερα; Δεν νομίζετε ότι ο λόγος ήταν και είναι περισσότερο κοινωνικός παρά χριστιανικός;

Όταν αναφέρομαι στον κοινωνικό τομέα θέλω να πω ότι οι Έλληνες στο προαύλιο της εκκλησίας όχι μόνομίλαγαν για το χωριό τους αλλά προσπαθούσαν να μάθουν γεγονότα της καθημερινής τους ζωής σ' αυτόν και από αυτόν τον τόπο.

Εδώ λοιπόν σε αυτό το σημείο δεν μπορούμε να τους ονομάσουμε ονειροπόλους του παρελθόντος.

Θέλω επίσης να αναφερθώ σ' αυτούς της πρώτης γενιάς που ναι μεν προσκύνησαν το χώμα τους χωριού τους αλλά μπόρεσαν να ξεχωρίσουν τι τους δίδαξε αυτός ο τόπος, να διαφοροποιήσουν τα συναισθήματα τους υπέρ ή κατά των δύο χωρών.

Ξέρω ότι η πνευματική φτώχεια έπαιξε μεγάλο ρόλο σ' αυτή τη χώρα και στη ζωή του μετανάστη. Οι λόγοι είναι πολλοί δεν είναι όμως ώρα

να αναφερθούμε σε αυτό. Θα ήθελα να αναφερθώ στα πρώτα χρόνια της ζωής μας, στη ζωή των παιδιών όλου του κόσμου, όπου κι αν μεγαλώνει κανείς, όπου και όπως τα ζήσει αυτά τα χρόνια, αυτά σφραγίζουν το είναι του.

Αυτό δεν το βρίσκω κατακριτέο και ούτε πιστεύω ότι τον εμπόδισε να μπορεί αν κρίνει και να ξεχωρίζει, να είναι αντικειμενικός στην κριτική του όσον αφορά την τότε και την τωρινή τη ζήση. Οι αξίες της πρώτης νιότης είναι σαν τα παραμύθια της γιαγιάς σήμερα στα εγγόνια της, το ότι εγώ έφτιαχνα τακούνια για τις κούκλες μου από τα καρούλια της ραπτομηχανής δεν ντρέπομαι να το πω και να υπογραμμίσω τη διάφορα των δύο κόσμων.

Πολλοί λοιπόν από μας ναι μεν θυμόμαστε και νοσταλγούμε τα παλιά αλλά θέλω να σας βεβαιώσω ότι δεν μείναμε εκεί, προχωρήσαμε και αξιολογήσαμε σωστά τα περασμένα και τα σημερινά δεδομένα της ζωής μας.

Χαίρομαι που η εφημερίδα ο Κόσμος δημοσιεύει τέτοια άρθρα έτσι μπορούμε να αξιολογούμε τις σημερινές μας επιλογές και την καθημερινότητα μας.

Με εκτίμηση
Αθηνά Σταυρέλλη